

vode pocitka

letnik 34, številka 1-2/2018

POTI K BOGU JE MNOGO, A SAMO ENA JE PRAVA.

Jezus je dejal: »Jaz sem pot, resnica in življenje.

Nihče ne pride k Očetu drugače kot po meni.«

Evangelij po Janezu 14,6

Vode počitka

kazalo

MIKAVNO	6	Krščanstvo ni religija
POSTOPNO	12	Zakaj Jezus?
USMILJENO	18	Zlomljeno srce
PREPROSTO	20	Prazen stol in Jezus
ISKRENO	22	Če bi bil jaz

PROSTOVOLJNO 24 **Buda ali Kristus?**

VDANO 26 **Izpusti**

NAKLONJENO 30 **Kaj je tvoja prošnja?**

SVARILNO 32 **Kaj je evangelij prosperitete?**

MODRO 34 **Modrosti in citati**

»Gospod je moj pastir, nič mi ne manjka. Na zelenih pašnikih mi daje ležišče; k vodam počitka me vodi ...« (Ps 23,1-2)

Spoštovane bralke in bralci.

Pred nami so prenovljene Vode počitka, revije za evangelijsko duhovnost. Revija Vode počitka kot naslednica glasila Blagovestnik izhaja že 10 let. Vode počitka so dvomesečnik, ki izhaja tako v tiskani kot tudi v elektronski obliki. Revijo je mogoče dobiti ali naročiti pri izdajatelju revije, do elektronske oblike Vod počitka pa je vedno možno prosto dostopati preko spletne strani Evangelijske cerkve Dobrega pastirja Novo mesto.

Revija Vode počitka je edina revija v slovenskem okolju, ki na duhovne in teološke teme gleda z evangelijskega zornega kota, kar pomeni, da je namenjena širokemu občinstvu in ni le glasilo ene Cerkve, temveč vseh verujočih, ki odgovore in smisel vere iščejo v krščanstvu. Vode počitka so obogatitev našega duhovnega prostora in odlična priložnost za spoznavanje evangelijskih sporočil. Revija Vode počitka nagovarja bralce znotraj in zunaj cerkvenih krogov, ne glede na verovanje in druga osebna prepričanja, saj se ukvarja z najbolj osnovnimi vprašanji o smislu življenja in trpljenja.

Vode počitka želijo biti edinstvene »v pretiravanju« pri opisovanju, kako je krščanski Bog ljubezniv in dober do slehernega posameznika in družbe. Vode počitka želijo izpostaviti, da je

krščanski Bog tako usmiljen, da žrtvuje samega sebe, ko je potrebno človeka rešiti, in tako konstruktiven, da človeka spremlja v konkretnih življenjskih situacijah. Vode počitka želijo predstaviti tudi Cerkev, in sicer kot kraj, kjer je mogoče najti nov navdih, smisel in zagon, in kjer je doma prijateljstvo, medsebojno sodelovanje in brezpogojno sprejemanje.

Krščanskega Boga najbolje ilustrira svetopisemska podoba pastirja, ki varuje, spremlja, vzgaja, nosi, neguje, hrani in skrbi za svoje ovce. Tak Bog ni kolovodja, ki »ovcam pere možgane«, ampak je pastir, ki za ovce odgovarja s svojim življenjem; namreč, če se kateri kaj zgodi, celotno krivdo nosi pastir. Zato tak pastir predstavlja najboljše življenjsko zavarovanje: ko se kaj zgodi ali je potrebna hitra pomoč, se je vedno mogoče obrniti nanj.

Vode počitka imajo za cilj predstaviti krščanskega Boga kot Očeta, ki nastopa v priliki o izgubljenem sinu. Krščanski Bog upošteva vse naše zahteve in želje po neodvisnosti in popolnoma spoštuje našo svobodno voljo, po drugi strani pa je vedno na voljo, da nas sprejme v svoj objem in nas opogumi ter nam s tem izkaže čast. Zato je poslanstvo Vod počitka, da krščanskega Boga predstavijo tako osebno in pristno, da bi ga z veseljem smatrali za svojega nebeškega Očeta in da bi si ga v veri predstavljali kot najbolj požrtvovalnega pastirja.

Želim vam prijetno branje.

mag. Peter Golob, urednik

Dr. Daniel Brkič

Kršćanstvo ni religija

Dr. Daniel Brkič je pastor Evangelijske cerkve Dobrega pastirja Novo mesto in profesor na protestantski Teološki fakulteti Univerze v Zagrebu.

Najpogostejša zabloda je, da je krščanska vera le še ena oblika religije, kot so judaizem, islam, budizem, hinduizem, konfuciozizem, taoizem, šintoizem, bahaizem ... To pa zato, ker večina kristjanov, ki trdi, da so pristaši krščanstva, živi krščanstvo tako, kot da gre za religijo. Krščanstvo jim pomeni moralnost, skupek pravil in obredov, ki jih je potrebno izvrševati, da bi po smrti prišli v nebesa. To ni sledenje Kristusu. Krščanstvo ima obrede (krst, Gospodova večerja) in etična pravila (ne ubij, ne laži, ljubi bližnjega kakor sebe), a to ni bit krščanstva. Obredi in pravila so rezultat, ne pa vzrok odrešenja. So

le izkaz krščanske vere. Religija je verovanje, da izpolnjevanje niza predpisov, norm in obredov privede človeka v pravilni položaj z Bogom, medtem ko je krščanstvo zaupni odnos z Bogom ljubezni po zaslugi Jezusa Kristusa.

Po naravi je vsak človek religiozno bitje. Izraz religija (lat. religare) pomeni ponovno vzpostavitev zveze z božanstvom na osnovi človekovega iskanja, napora, truda, zaslug in izpolnjevanja predpisanega sistema pravil, da bi v zameno pridobili naklonjenost bogov in njihovo zaščito pred hudim. Povsem drugače je z vero, saj latinski izraz »credere« pomeni osebni odnos z Bogom, ki mu zaupamo in podarjamo srce. Religija temelji na nauku (dogmi) z namenom, da človeku pomaga doseči in izpolniti duhovni cilj. Je poskus iskanja človeških poti do Boga, krščanstvo pa je Božja pot k človeku. Krščanstvo ni skupek nauk, ampak konkretna oseba, Jezus Kristus, učlovečeni Božji Sin, zato je krščanstvo odnos, ki se izraža v zaupanju Bogu. Ne temelji na naših dobrih delih in prizadevanjih, ker je za naše odre-

šenje vse naredil Bog. Krščanstvo je primerljivo zakonski zvezi. Nisem poročen zato, ker v zakonsko zvezo verujem, ampak v njej z nekom v odnosu živim. Srce krščanstva je Jezus Kristus, ki je trdil, da je pot, resnica in življenje (Jn 14,6). Če bi to kdo izjavljal na mestnem trgu, bi ga najverjetneje odpeljali na psihiatrično zdravljenje. Ni težko nečesa govoriti, težko je govorjeno dokazati. Jezus je to, kar je izjavil, tudi dokazal. Je edini, ki je vstal od mrtvih, kar je odločilni in zanesljivi dokaz resničnosti krščanstva. Na tem krščanstvo stoji ali pade; brez tega bi bilo nekoristno in neuporabno, čisto sleparstvo (1 Kor 15,17). Do danes ni uspelo še nikomur ovreči dokazov glede Jezusovega vstajenja od mrtvih. Šele to bi bil tehten argument proti krščanstvu. O resnici je treba govoriti resnično, sicer ni resnica. Ko krščanstvo postane religija, ni več evangelij, vesela in dobra novica: »Če vam kdo oznanja evangelij, ki je drugačen od tistega, ki ste ga prejeli, naj bo preklet!« (Gal 1,9)

Religiozni ljudje so tatovi Božje slave, hvalisajo se in jo pripisu-

jejo sebi, ker zanemarjajo Božjo milost. C. S. Lewis je zapisal: »Včasih rečemo, da je nekdo nekaj naredil za Boga in je Bogu nekaj dal. Povedal vam bom, kako je s tem v resnici. Tako, kot če bi šel otročiček k očetu in mu rekel: Oči, daj mi šest penijev, da ti kupim darilo za rojstni dan.« Namesto zaveze, ki jo je Bog sklenil v Jezusu Kristusu z nami, vodijo z njim pogodbeno razmerje. Religija ljubi in časti pravila, rituale, liturgijo in ceremonije namesto Jezusa; rutino namesto spontanosti. Religijo motivirata strah in negotovost, krščanstvo pa ljubezen in veselje. Religiozne molitve so večinoma zahteve in prošnje, krščanske pa hvaležnost in čaščenje. Religija povečuje človekova lastna dela in moralne dosežke, krščanstvo pa dar Božje milosti, Božje delo v Jezusu Kristusu. Religija pravi: »Če boš Boga ubogal, te bo imel rad.« Krščanstvo pa: »Boga ubogam zato, ker me ljubi.« Religija pozna dobre in slabe ljudi, krščanstvo pa samo skesane in neskesane. Religija se zanaša na rojstvo v pobožni družini, krščanstvo pa na novo rojstvo po Duhu. Religija računa na lastno delo, krščanstvo

pa na Jezusovo daritev na križu. Religija terja samoposvetitev, v krščanstvu pa opravičuje Kristus. Religija govori o človeku, krščanstvo pa o Kristusu. Religija je glede odrešenja negotova, krščanstvo pa gotovost odrešenja ima. Religija vodi v ponos in obup, krščanstvo pa v ponižno veselje. Krščanstvo ni nauk, ampak način življenja. Jezus Kristus je konkretna etika. Krščanstvo ni religija; religija in politika sta edini stvari, ki na smrt spreta dobre ljudi. Krščanstvo je vera, ki je svetu prinesla ljubezen in ga za vedno spremenila. Krščanstvo je zaupanje v Boga vedno novih možnosti, česar religija ne pozna. Kot je apostol Pavel osvobodil krščanstvo od religije judaizma, moramo krščanstvo stalno osvobajati vseh oblik religioznosti. Žal se mnogi ne zavedajo, da je lahko oblika religije tudi vera v Sveto pismo, ki se kot knjiga sprevrže v fetiš ali papirnatega papeža; takrat me ločuje od Boga.

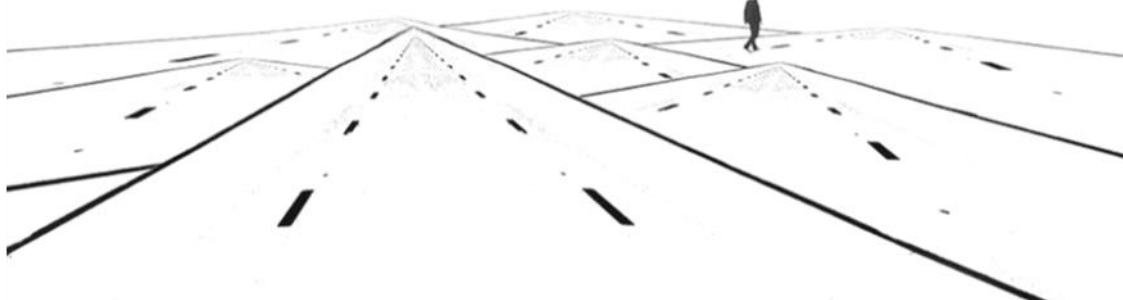
Bog me ne sprašuje glede religije, kajti religija zastupi vse, česar se dotakne. Zlorabe Svetega pisma povzročajo v svetu največ zla in nasilja. Ljudje ne

počenjamo hudobnih dejanj nikoli tako z lahkim srcem kot iz verskega prepričanja. Bog nas ne sprašuje, ali smo Slovenci krščanski narod, kajti krščanski narod ne obstaja; obstajamo le kristjani, ki živimo med vsemi narodi. Kot kristjan se ne rodim, kristjan postanem (Tertulijan). Osnove krščanstva niso kraj, dežela, prostor, hram, svetišče, dogma, nauk, ideja, knjiga, svetnik, verski vodja ..., ampak Jezus Kristus. Kristjan sem lahko brez kakršnegakoli papeža ali novodobnega preroka in guruja. Brez Kristusa pa so klopi današnjih cerkva napolnjene s krščenimi neverniki (John Stott). Dietrich Bonhoeffer (1906–1945), nemški protestantski teolog, pastor in mučenec nacizma, je prvi izpeljal ločitev krščanstva od religije in velja za začetnika nereligioznega krščanstva. Krščanstvo je osvobodil od subtilnih slojev religije tudi švicarski teolog Karl Barth (1886–1968). Jezus nas ne vabi v novo religijo, ampak v novo življenje. Kot Bog odstopa prostor Kristusu, mora religija odstopiti prostor krščanstvu. Odslej smo torej bolj Kristusovi bratje kot Božji otroci.

Krščanstvo je treba sproti osvobajati religije, kajti religija je opij in strup za človeštvo. Bog se je učlovečil samo zato, da živimo krščansko, ne pa religiozno. Ker evropska kultura živi, kot da krščanskega Boga ni (etsi Deus non daretur), sami pripravljamo prostor (drugim) religijam. Cerkve bodo čedalje manjše in vse bolj prazne, kristjani pa izgubljam ugled, veljavo in privilegij v družbi. Svet ne prezira Cerkve zato, ker je sveta, ampak ker je premalo sveta (John Stott). Če se kdo tolaži, da folklorna ljudska pobožnost z lepimi izročili in barvitimi

obredi sodi h krščanstvu, je v hudi zmoti prevare. »Krščanska Cerkev obstaja samo zato, da ljudi pripelje h Kristusu in jih naredi za male Kristuse. Če Cerkev tega ne dela, so vse katedrale, duhovščina, misije in preučevanja Svetega pisma, kot tudi Sveto pismo samo, izguba časa« (C. S. Lewis). Zato moramo biti do religioznega krščanstva bolj ateistični kot ateisti. Vsaka religija je poguba, ker ljudem opere možgane in postane ideologija. A ko vsi mislijo isto, nihče več ne misli; zato dobrodošli nazaj v krščanstvo.

Bog je krog,

ki ima središče

povsod,

obsega pa

ni nikjer,

ker je presežen.

Nicky Gumbel

Zakaj Jezus?

Nicky Gumble je angleški pastor ter ustanovitelj projekta za spoznavanje osnov krščanstva z imenom tečaj Alfa (ang. Alpha Course).

O čem sploh Jezus govori?

Odnosi so zanimivi. So najpomembnejši vidik našega življenja – odnosi s starši, z dekletom ali s fantom, z možem ali ženo, otroki, vnuki, s prijatelji itd.

Tudi v krščanstvu se vse vrti okoli odnosov, ne pa toliko okoli pravil. Krščanstvo postavlja v ospredje osebo (človeka), ne pa filozofije. Govori o najpomembnejšem odnosu: našem odnosu z Bogom, ki nas je ustvaril. Jezus je dejal, da je prva in najpomembnejša zapoved »ljubiti Boga«. Druga pa je »ljubiti svojega bližnjega«. Krščanstvo se torej ukvarja tudi z odnosi med ljudmi.

Zakaj ga potrebujemo?

Ti in jaz sva bila ustvarjena, da bi živela in imela odnos z Bogom. Dokler ne najdemo

tega odnosa, bo v našem življenju vedno nekaj manjkalo. Kot rezultat tega občutimo globoko praznino. Znani rock pevec je to opisal takole: »V sebi čutim veliko praznino«.

Neka ženska, ki mi je nekoč poslala pismo, je zapisala: »Čutim globoko, globoko praznino.« Spet drugo mlado dekle je zapisalo: »Čutim, kot bi manjkal delček moje duše.«

Ljudje poskušajo zapolniti praznino na več načinov. Nekateri poskušajo to luknjo zapolniti z denarjem, vendar jih ta ne osreči. Aristotel Onassis, ki je

bil eden najbogatejših mož na svetu, je na koncu svojega življenja rekel: »Milijoni ne osmislijo tega, kar človek resnično potrebuje v življenju.«

Spet drugi ljudje poskušajo zapolniti praznino z drogami, alkoholom ali s seksualnostjo. Neko dekle mi je nekoč reklo: »Vse te stvari dajo takojšnje zadovoljstvo, vendar za sabo puščajo prazne in votle občutke.« Nekateri morda poskušajo trdo delati, uspeti v športu, glasbi in iščejo uspeh. Nič ni nujno narobe s tem, težava nastane, ko ne zmorejo zadovoljiti praznine, ki je globoko znotraj vsakega človeka.

Celo z najintimnejšimi medosebni odnosi ni možno zapolniti praznine v duši. Nič ne bo

zapolnilo te lakote, edino odnos z Bogom, ki nas je ustvaril, ima to moč.

V Novi zavezi Svetega pisma beremo, da je razlog za našo praznino v tem, da smo Bogu obrnili hrbet.

Jezus pravi: »Jaz sem kruh življenja« (Janez 6,35). Jezus je edini, ki lahko zadovolji našo najglobljo lakoto, saj lahko le on omogoči, da se naš uničeni odnos z Bogom spet obnovi.

a) Jezus lahko zadovolji praznino, da smisel in pomen našemu življenju

Na neki točki v življenju si vsakdo postavi vprašanja: »Kaj

sploh delam na tem svetu? Zakaj živim? Kakšen je smisel mojega življenja?« Albert Camus je nekoč rekel: »Človek ne more živeti brez smisla.«

Dokler nimamo odnosa z Bogom, ne moremo spoznati pravega pomena in smisla življenja. Druge stvari nam lahko dajo trenutno zadovoljstvo, ki pa ni trajno. Samo v odnosu s Stvarnikom bomo našli pravi pomen in smisel našega življenja.

b) Jezus daje obljubo za življenje po smrti

Preden sem postal kristjan, nisem želel razmišljati o smrti. Zdelo se mi je, da čas moje smrti še ni blizu in da se bo to zgodilo enkrat v daljni prihodnosti. Nisem vedel, kaj bi se lahko zgodilo, če bi prej umrl, niti nisem hotel o tem razmišljati. Nisem se zmozel soočiti z resničnostjo.

Toda dejstvo je, da bomo vsi enkrat umrli. Vendar pa je Bog ljudem »položil večnost v srce« (Pridigar 3,11). Večina ljudi ne želi umreti.

Hrepenimo po tem, da bi živeli

tudi po smrti. Toda samo v Jezusu Kristusu najdemo večno življenje, kajti naš odnos z Bogom, ki ga imamo že na zemlji, je močnejši od smrti in se nadaljuje v večnosti.

c) On poteši našo potrebo po odpuščanju

Če smo iskreni, lahko priznamo, da vsi delamo stvari, za katere vemo, da so napačne. Včasih naredimo tudi take stvari in dejanja, ki se jih sramujemo. Naša lastna sebičnost ta napačna dejanja še pogloblja. Jezus pravi: »Kar pride iz člo-

veka, to ga omadežuje. Od znotraj namreč, iz človekovega srca, prihajajo hudobne misli, nečistovanja, tatvine, umori, prešuštva, pohlep, hudobija, zvijačnost, razuzdanost, nevoščljivost, bogokletje, napuh, nes-pamet. Vsa ta hudobija prihaja od znotraj in omadežuje človeka.« (Marko 7,20–23)

Naša velika potreba je v resnici potreba po odpuščanju. Tako kot nekdo, ki trpi za rakom, potrebuje zdravnika, pa če se tega zaveda ali ne, tako tudi mi potrebujemo odpuščanje, pa če se tega zavedamo ali ne. Tako kot gre bolniku, obolelemu za rakom, ki prepozna potrebo po zdravniku, boljše kot tistemu, ki je uspavan v lažen občutek varnosti, je podobno tudi z nami.

S svojo smrtjo na križu nam je Jezus omogočil, da nam je odpuščeno, s tem pa nas je spet povezal v prej uničeni odnos z Bogom. Tako je priskrbel odgovor na eno izmed naših najglobljih potreb.

*Prevod: Katja Brkič Golob
Odlomek iz knjižice Zakaj
Jezus? (Why Jesus?)
Se nadaljuje.*

Božji oglasi na

Prosim te, ne pij alkohola, preden sedeš za volan. Nisi še pripravljen, da me srečaš.

Si predstavljaš, kakšna bi bila cena zraka, če bi ti ga dostavljal trgovec?

Kaj moram narediti, da pridobim tvojo pozornost? Ali moram dati oglas v časopis?

Zemljani, ne obravnavajte me kot vesoljca.

Če si zamudil sončni vzhod, ne skrbi. Jutri ti podarim še enega.

Misliš, da je Mona Liza očarljiva? Moraš videti mojo umetnino. Poglej se v ogledalo.

Reci ljudem, da jih ljubim.

jumbo plakatih

Morava se pogovoriti.

Ali se ženiš? Povabi me na poroko.

Ko sem rekel, da ljubi svojega bližnjega kakor sebe, sem mislil zares.

**Ali te bo pot, po kateri greš,
pripeljala do mene?**

**Ali se ti vsaj približno sanja,
kam greš?**

**Ne pripravi me do tega,
da pridem dol.**

**Kaj, teorija velikega poka, big bang?
Saj se šališ, kajne?**

**Ali si prebral mojo najbolj prodajno
knjigo, uspešnico, Sveto pismo?**

(Vir: medmrežje)

Katja Brkič Golob

Zlomljeno srce

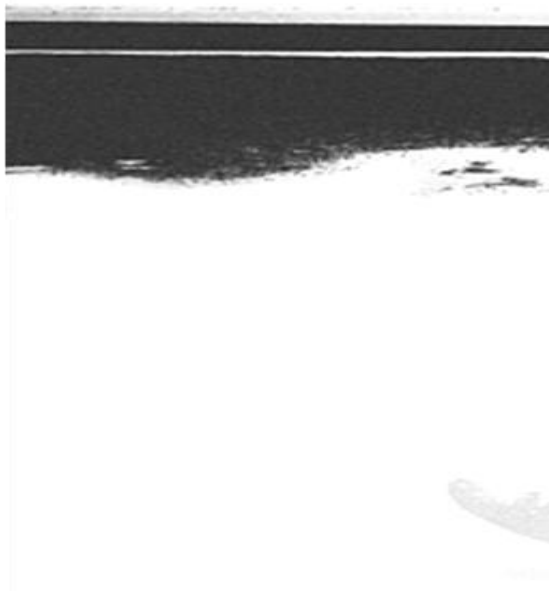
Katja Brkič Golob je teologinja, psihologinja in duhovnica v Evangelijski cerkvi Dobrega pastirja Novo mesto, v kateri je tudi vodja slavnih in glasbenih skupin ter cerkvenega mešanega pevskega zbora.

Charles Spurgeon, znani pridigar, je nekoč dejal: »Obstaja veliko vrst zlomljenih src, toda Kristus je dovolj dober, da zaceli vse.«

Prihajamo iz različnih ozadij, različno so nas vzgajali, imamo različna zanimanja, toda zagotovo smo že vsi na nek način doživeli kako je, ko imamo zlomljeno srce. To je lahko razočaranje, strah, sram, zavrnitev, zasmehovanje. Vsi mi smo postali sužnji. Smo sužnji časovne stiske in pritiskov, naših strahov ali pa preteklih slabih spominov, slabih izkušenj. Smo sužnji nerealnih pričakovanj, ki

jih imamo do sebe ali pa jih imajo drugi do nas.

Toda ravno srčna bolečina je tista, v kateri je Bog človeku najbližje. V Psalmu 34, 18 pravi takole: »Blizu je Gospod tistim, ki so skrušenega srca in tiste, ki so potrtega duha, rešuje.« Kako to Bog naredi? Bog pravi

takole: »Če je v tvojem srcu krivda, ti bom dal odpuščanje. Če je v tvojem srcu nemir, ti bom dal mir. Če je tvoje srce tesnobno, ti bom povečal zaupanje vame. Če je tvoje srce osamljeno, ga bom napolnil z ljubeznijo. Če je tvoje srce ježno in zagrenjeno, ti bom pomagal, da odpustiš.«

Bog nas lahko uporabi ravno takrat, ko je naše srce zlomljeno, ko je naša življenjska posoda razbita na koščke. Bog daje upanje tistim, ki trpijo in so zlomljenega srca.

Upajmo v Božji dotik, ko se Bog dotakne zlomljenega srca in ga zaceli in ozdravi ter obnovi.

Prazen stol in Jezus

Prisluhnimo resnični zgodbi o starčku, ki ni znal moliti, a se je pred smrtjo naučil. Upošteval je prijateljev nasvet.

V neki španski vasi je hči prosila pastolja, naj pride k njim domov in moli z njenim zelo bolnim očetom. Ko je pastor vstopil v siromašno hišo, je zagledal bolnega starčka, ki je hropel, čeprav je imel glavo dvignjeno na dveh vzglavnikih. Ob postelji je bil prazen stol. Pastor je mislil, da je tam nastavljen zato, da bi kot gost prisedel. Starček ga je vprašal: »Kdo ste? Zakaj ste prišli?« Gost se je sklonil nad posteljo in mu rekel: »Pastor sem. Vaša hči me je prosila, naj z vami molim za vaše zdravje. Opazil sem, da je poleg vaše postelje stol. Verjetno je pripravljen zame, kajne?« Starček je tiho odgovoril: »Ah, stol? Prosim, zaprite vrata, kajti tega nisem povedal še nikomur. Vse življenje sem se spraševal, kako

moliti, a nisem vedel. V cerkvi so govorili o nujnosti molitve in kakšne blagoslove prinaša, a mi ni šlo. Zato sem nekega dne povsem prenehal moliti. Tako je bilo do nekaj tednov nazaj. Obiskal me je prijatelj in mi povedal, da moliti pomeni pogovarjati se z Jezusom. Še vedno nisem dojel. Zato mi je svetoval, naj postavim poleg postelje prazen stol in skušam verjeti, da na njem sedi Jezus. Vprašal sem ga, ali je to mogoče. Razložil mi je, da je Jezus obljubil, da bo z nami vse dni do konca sveta. Opogumil me je, naj se začnem z njim pogovarjati in tudi poslušati, kar on govori meni.«

Pastor je bolnega starčka napeto poslušal. Vprašal ga je, kako je šlo. Starček mu je rekel: »Poskusil sem. Ugajalo mi je. Postalo mi je tako všeč, da to počnem večkrat dnevno. A vedno pazim, da tega ne opazi hči, sicer bi mislila, da sem zgubil razsodnost.« Pastorja je starčkova pripoved ganila. Svetoval mu je, naj tako nadaljuje. Nato sta skupaj molila, pastor ga je blagoslovil in se vrnil v cerkev. Čez čas je starčkova hči pastolja sporočila, da

je njen oče umrl. Vprašal jo je, ali je umrl potešeno. Povedala mu je: »Ko ste odšli, me je poklical k sebi. Bil je umirjen kot še nikoli. Celo nasmešek je imel na obrazu. Rekel mi je, da me ima zelo rad. Poljubil me je in stisnil k sebi. Ko sem se čez kake pol ure vrnila, sem ga našla mrtvega, a v nenavadnem položaju. Ni mi jasno, kaj se je zgodilo, kajti preden je umrl, je očitno povlekel prazen stol k postelji in svojo glavo naslonil nanj. Kaj vi mislite o tem? Zakaj je to storil?« Pastor

si je brisal solze z oči in ji rekel: »Njegova skrivnost pač. O, ko bi lahko vsi tako umrli.«

Bog je najboljši poslušalec. Ni treba hrupno vreščati; on sliši tiho in celo molčečo molitev pristnega, iskrenega in vdanega srca. Martin Luther je rekel, da tako kot dela čevljar čevlje, krojač pa obleke, mora kristjan moliti, kajti molitev je njegov poklic.

*Prevod: uredništvo
Vir: medmrežje*

Rebeka Jovanović

Če bi bil jaz

Rebeka Jovanović je sodelavka voditeljice molitvenih srečanj v Evangelijski cerkvi Dobrega pastirja Novo mesto.

Včasih gledam kak kviz in se jezim nad tistim, ki odgovarja. Kako to, da tega ne vidi? Kako to, da tega ne zna? Če bi bila jaz tam ...

Tudi v vsakdanjem življenju se nam dogaja podobno: Če bi bil jaz učitelj, če bi bil jaz zdravnik, če bi bil jaz župan, če bi bil jaz pastor, bi naredil boljše in sploh bolj prav ...

Znani karikaturist je bil s prijatelji na zabavi. Nekdo je predlagal, naj nariše karikaturu udeležencev zabave. Ker je z debelim svinčnikom risal zelo naglo, je brž narisal glavne poteze udeležencev. Skice je nato dal na ogled povabljenim. Zelo so se zabavali, smejali in se norčevali. Zgodilo se je, kar je značilno: povabljenici so na karika-

turah prepoznali druge, a sebe ni prepoznal skoraj nihče. Ko gre za nas, smo velikokrat slepi. Sebe ne vidimo tako jasno, kot nas vidijo drugi. Svojih značilnosti ne prepoznamo; še manj pa svoje napake, smešne plati in pomanjkljivosti svojega značaja.

Zato bodimo potrpežljivi in prizanesljivi do drugih in pogledjmo najprej nase, na svoje spodrs-ljaje. Bog nas sprejema take kot smo. Z vsemi napakami in pomanjkljivostmi. Zanj smo dragoceni. Bodimo to, kar smo. Bodimo učenci in drug druge-mu služabniki.

Ne bodimo modri in razumni po človeško, temveč bodimo preprosti, ponižni in čisti. Nikoli si ne smemo želeli, da bi se povzdigovali nad druge, temveč bodimo služabniki, podložni vsakemu človeškemu redu zaradi Gospoda. Na vseh, ki bodo tako ravnali in vztrajali do konca, bo počival Gospodov Duh.

»Moč se dopolnjuje v slabotnosti. Zato se bom zelo rad ponašal s svojimi slabotnostmi, da bi se v meni utaborila Kristusova moč.« (2 Kor 12,9)

Dr. Daniel Brkič

Buda ali Kristus?

Priznam, da ne bi mogel verjeti v Boga, če ne bi bilo križa. Včasih si ogledam kak budistični tempelj in opazujem podobo Bude s prekrižanimi nogami, sklenjenimi rokami, z zaprtimi očmi in spokojnim nasmeškom na obrazu, zatopljenim v zbrano premišljevanje. Strinjam se, da so odgovori na Budovo razmišljanje o trpljenju zanimivi, pohvalni in koristni.

Vznesejo me, da bi tudi sam postal brezskrben nasmejani »dobrovoljček in debelinko«. A ko zrem vanj, se ne morem sprijazniti z njegovim pogledom, ker je oddaljen in ločen od agonije sveta, obkrožen z dišečimi lotosovimi cvetovi paradiža. Zamika me, da bi prisedel k njemu. Nato preučim Kristusa na križu: osramočen, iznakažen, izmučen, preboden, izkrvavel, strt in mrtev. V realnem svetu stisk, solza, zla, bolečin, krivic in smrti ne bi mogel zaupati Bogu, ki je na agonijo imun, neobčutljiv in izvzet iz dogajanja, ker me ne bi

razumel. Če krščanstvu odvzamemo škandalozni križ, postane slabše od ostalih religij. Nedolžnega Božjega Sina je prizadelo najhujše zlo, a je Bog húdo obrnil in izpeljal v največje dobro, v odrešenje sveta. Trpljenje je edinstveno v tem, da ima vedno potencial za večje dobro (Aaron Callahan). Nič ni tako slabega, da ne bi vsebovalo nečesa koristnega. Zakaj v norost križa verujem? Sem kot fantič, ki je pritekkel k očiju in mu prinesel pokazat veroučno risbo križa, na kateri je spodaj napisal KRŽ, LJUBIM GA. Oči je vedel, da gre za križ, čeprav je bilo pomanjkljivo napisano. V krščanstvo sem prepričan zato, ker se zdi pomanjkljivo, a ima to, česar druge religije nimajo – norost križa, ki je Božja modrost. Verjeti v trpečega Boga je nonsens, absurd. Credo, quia absurdum. Kot je zapisal Tertulijan: »Božji Sin je bil križan; tega se ne sramujem zato, ker je to sramotno. Božji Sin je umrl na križu; to je vredno verjetja zato, ker je to noro.« Norost križa mi dokazuje, da krščanstvo ni plod modrosti človeške domišljije, kajti če bi šlo za našo pogruntavščino in potegavščino, bi uporabili logiko pri-

kladnejših načinov, samo da bi bilo prepričljivejše. Ko govorim o trpljenju, moram ločiti, kaj je dobro in kaj je dobrota oziroma »dobrost«, kajti ni nujno, da je deklarativno dobro tudi zares dobro. C. S. Lewis je napisal Zgodbe iz Narnije: Lev, čarovnica in omara. V njej se sprašujejo, kakšen je lev Aslan, nakar sledi odgovor, ki ga preurejam: *nevaren je, ampak je dober* ali pa *dober je, ampak je nevaren*. Ali bi se glede na izjavo upali srečati se z njim? Sodobni filo-

zof Peter John Kreef ugotavlja, da trditev, da Bog ni dober, ker dopušča trpljenje, zahteva najprej dokaz, da sta trpljenje in Bog nezdružljiva. Šele če bi dokazali, da to drži, bi imeli neomajni dokaz, da Bog, ki trpljenje dopušča, zares ni dober. Ker pa je evidentno, da sta trpljenje in Bog križa združljiva, ne morem za zlo okriviti Boga. Če sem vstopil na napačni vlak, ne pomaga tekanje po hodniku vagona v drugo smer (Dietrich Bonhoeffer).

Francois de Salignac de La Mothe Fenelon

Izpusti

Francois de Salignac de La Mothe Fenelon (1651-1715) je bil francoski duhovnik, teolog, poet in pisec.

Lepota križa (3. pismo)

Presenečen sem nad močjo, ki jo dobivamo skozi trpljenje; brez križa nismo nič vredni. Seveda trepetam in trpim, dokler traja, in vse moje besede o koristnih učinkih trpljenja izginejo pod mučenjem. Toda ko je vse končano, se z globoko hvaležnostjo obrnem nazaj na izkušnjo in se sramujem, da sem jo prestajal s toliko bridkostjo v svojem srcu. Iz svoje lastne neumnosti se veliko naučim.

Zato ne glede na trpljenje, ki ga prenaša prijateljica, o kateri mi pišeš, vedi, da je blagoslovljena, ker je tako tiho pod Božjo roko. Če umre, bo šla h Gospodu; če bo živela, bo živela za

njega. Božje kraljestvo se je začelo na Golgoti. Križ je bil nujen. Kadar dvignemo Jezusov križ in ga nosimo iz ljubezni do njega, se je njegovo kraljestvo pričelo v nas. Biti moramo zadovoljni s tem, da nosimo križ, dokler je to njegova volja. Ti imaš potrebo po križu tako kot jaz. Zvesti Dajalec vsakega dobrega daru jih razdeljuje vsakemu od nas s svojo lastno roko. Naj bo blagoslovljeno njegovo ime. Vsak križ, ki nam ga dá, je za naše dobro.

Živeti po križu in po veri (12. in 36. pismo)

Vsak dan moramo nositi križe. Toda jaz sem se naučil, da se veselim celo v najbolj grenkem od njih. In lepo je vedeti, da je tudi najtežji križ moč nositi v miru. Pridejo pa trenutki, ko je videti, da nimaš moči, s katero bi nosil ali vlekel svoj križ. Vse, kar lahko narediš, je, da padeš predenj na tla, premagan in izčrpan. Molim, da bi te Bog obvaroval, kolikor je mogoče in v sorazmerju s tvojim trpljenjem. Ne da se Bog veseli, ko nas vidi trpeti, pač pa ve, da to potrebujemo, tako kot potrebujemo vsakdanji kruh. In samo

Bog ve, kako zelo moramo izvršiti njegove namene v naših življenjih. Kar moramo torej storiti, je, da živimo po veri in da živimo po križu. Kajti prepričani smo, da Bog v svojem iskrenem sočutju usklajuje naše preizkušnje s količino moči, ki nam jo je dal. Čeprav tega dejansko ne vidimo, verujemo, da je to res. Preizkušnje in moč sta dani v enakih merah. Živeti po veri te vrste je najgloblja vrsta smrti »jaza«. »Jaz« je edini zapor, ki lahko zveže dušo.

Trpljenje pripada živim, ne mrtvim. Kar je mrtvo, ne more trpeti. Bolj ko popolno in končno umremo »jaz«, manj bolečine čutimo. Smrt je boleča samo za tistega, ki se ji upira. »Jaz« se vedno upira smrti zaradi svoje velike želje po življenju. Telo mora umreti zaradi greha, toda duh mora umreti grehu in »jaz«. Bodi prepričan; če bo tvoj duh najprej umrl sebi, bo naša telesna smrt tako mirna, kot če bi padli v spanec.

Popolno zaupanje je najkrajša pot k Bogu (26. pismo)

Ne dvomim, da te Bog šteje za svojega prijatelja; sicer ti ne bi

zaupal toliko križev, trpljenj in ponižanj. Križi so Božje sredstvo, ki pritegnejo dušo bližje k njemu. In ti križi dovršijo njegove namene veliko bolj učinkovito, kot vsi naši osebni poskusi skupaj. Križi uničijo sebično ljubezen pri njeni korenini, globoko v notranjosti človeškega duha, kjer jo mi sami komaj zaznamo. Toda Bog ve, kje je skrita in jo napade v njenih najbolj skritih trdnjavah. Če sta naša moč in vera dovolj veliki, da se popolnoma predamo v Božje roke in mu sledimo, kamorkoli nas vodi, se nam ne bo potrebno stegovati in truditi doseči popolnost. Ker pa smo tako šibki v veri in se na poti vedno ustavimo in postavljamo vprašanja, je naše potovanje podaljšano in v duhovnem razvoju zaostanemo. Zato spoznaj, kako pomembno je zate, da zapustiš samega sebe in se popolnoma predaš Bogu; na tej poti moraš nadaljevati do svojega zadnjega izdihljaja. In ne boj se. On te ne bo nikoli zapustil.

*Prevod: Mojca Hode
Odlomek iz knjige Izpusti
(Let go)*

Marija Barborič

Kaj je tvoja prošnja?

Marija Barborič je voditeljica molitvenih srečanj v Evangelijski cerkvi Dobrega pastirja Novo mesto.

To vprašanje je postavil kralj Ahasver (Kserks Veliki, 486-465 pr. Kr.) kraljici Esteri, ko se mu je približala v vsej ponižnosti in z bolečino v srcu, da bi posredovala in ga prosila za milost za njen narod, ko mu je grozilo uničenje. Izdan je bil že ukaz, da se določeni dan pomori in pogubi vse Jude, od dojenca do starca. Estera je bila mlada Judinja, izgnanka, a je po Božjem posredovanju postala perzijska kraljica. Ko je doumela, kako resna je stvar, je stopila pred kralja s prošnjo za svoj narod, pa četudi bi zaradi tega morala umreti. Zavedala se je resnosti položaja, čeprav je bil kralj njen mož. V službo posredovanja je vključila Mordohaja in Jude s prošnjo, da jo podprejo. Pozvala jih

je v tridnevni post, v katerega se je vključila tudi sama s svojimi služabnicami. Po tridnevnem postu in pripravah se je oblekla v kraljevska oblačila ter stopila pred kralja. Ko jo je kralj zagledal, je našla pri njem naklonjenost, zato je proti njej stegnil zlato žezlo, s čimer ji je dal vedeti, da ji želi prisluhniti. Vprašal jo je: »Ester, kaj je tvoja prošnja?« (Est 5,6; Chraskov prevod) Čeprav je bila mlada in preprosta Judinja, svoje prošnje ni izrekla takoj. Najprej je kralja pogostila, nato pa na dostojanstven način razkrinkala hudobni Hamánov načrt.

Kot je imel Božji narod strašnega nasprotnika takrat, ga ima Kristusova Cerkev tudi danes. Zlodej vé, da ima malo časa,

zato besni kot podivjana zver. Haman je besnel, ker ni mogel prenesti, da mu Mordohaj ni izkazoval časti. Tudi zlodej si na vse kriplje prizadeva človeka preusmeriti od Boga, da bi častil njega. V svoji predrznosti in častihlepnosti je nagovarjal celo Jezusa, naj ga moli, in mu obljubljal vsa kraljestva sveta, če to stori. Jezus se je takšni predrznosti odločno in direktno uprl, rekoč: »Poberi se, satan, kajti pisano je: Gospoda, svojega Boga, mōli in njemu same-mu služi!« (Mt 4,8-10)

Kot je Mordohaj prosil Estero, naj pred kraljem posreduje za milost svojega naroda, smo pozvani, da v molitvi posredujemo za grešnike in trpeče kristjane. Da molimo za vse ljudi;

otroke, mladino, ostarele, bolne, pregnane ..., ker jim grozi uničenje. Bodimo kakor Estera in se zavzemimo za svoj narod. Če je kralj Ahasver prisluhnil Esterini prošnji, koliko bolj bo naši prošnji prisluhnil Kralj vseh kraljev, ki sedi na večnem prestolu. Gospod Bog ima vso oblast na nebu in na zemlji. Sprašuje nas: »Kaj je tvoja želja, tvoja prošnja?« Preden je Estera svojo prošnjo izrekla, je kralja pogostila. Tudi mi pogostimo našega Kralja, Gospoda. Izkažimo mu čast in zahvalo ter ga prosimo za milost in odrešnje mnogih, ker jim grozi večna poguba. »Prosrite in vam bo dano.« (Mt 7,7) Kajti veliko moč ima dejavna, vztrajna in goreča molitev pravičnega (Jak 5,16).

John F. MacArthur

Kaj je evangelij prosperitete?

John F. MacArthur je ameriški pastor in teolog.

Evangelij prosperitete – evangelij uspeha, bogastva, blaginje in zdravja – ni nič boljši od najslabših človeških religij niti od črne magije vuduja, v kateri je Bog prisiljen in ga lahko pregovorimo, zmanipuliramo, kontroliramo in izrabljamo za lastne želje in cilje. Evangelij prosperitete proslavi grešnika na Kristusov račun. Spodbuja nevero in duhovne poraze, travme in frustracije namesto prave in iskrene vere zaupanja v Boga in zmage v Jezusu Kristusu. Vero spremeni v formulo za ošabno manipulacijo z Bogom namesto ponižnega in skesanega spreobrnjenja. Priljubljena sodobna doktrina z imenom »beseda vere« nasprotuje vsemu, kar uči Sveto pismo, in obljublja več kot Sveto pismo samo. Je religija, ki slavi mamona in

čudeže namesto trpljenja in križa; še več, obožuje čudeže, ne pa Boga, sledi dozdevnim čudežem, ne pa sadu Duha, ki je ljubezen. Evangelij prosperi-

tete ne le da je izkrivljen in lažen evangelij, sploh ni evangelij, ampak mešanica krščanstva in new age gibanja. Je najbolj pretkana, a uničujoča

peklerska laž. Kdor ji sledi, je na širši poti pogube, kot je široka pot, ki vodi v pogubo.

Prevod: uredništvo

**ČE IŠČETE RELIGIJO, V KATERI BI SE
POČUTILI UDOBNO, ZAGOTOVO NE
PRIPOROČAM KRŠČANSTVA.**

C. S. Lewis

**NAJVEČJA PAST NI GREH, USPEH, MOČ,
POPULARNOST ALI KARIERA, AMPAK
SAMOZAVRNITEV. NAŠTETO PREDSTAVLJA
VELIKE SKUŠNJAVE, PREPRIČANJE, DA
NISEM VREDEN, PA JE NAJVEČJA ZLODEJEVA
ZMAGA, KER JE V NASPROTJU Z BOŽJO
ZVESTOBO, KI MI ZAGOTAVLJA,
DA ME BOG LJUBI. BITI LJUBLJEN JE
TEMELJ NAŠEGA OBSTOJA.**

Henri J. M. Nouwen

**JEZUS JE OBLJUBIL SVOJIM UČENCEM LE
TRI REČI: NEUSTRAŠNOST, NESMISELNO
SREČO IN NENEHNO TRPLJENJE.**

William Barclay

**KRŠČANSTVO JE SLAVNO ZARADI
ODPUŠČANJA.**

William Blake

Letnik 34, številka 1-2/2018

VODE POČITKA

REVIJA ZA **EVANGELIJSKO DUHOVNOST**

Izdaja zavod

**COLLEGIUM
EVANGELICUM**
teološko-pastoralni inštitut

Naslov: Trdinova ulica 27, 8000 Novo mesto
Matična številka: 7290624

Ureja uredniški odbor.

Urednik: mag. Peter Golob

Odgovorni urednik: dr. Daniel Brkič

Jezikovni pregled: Tabita Jovanovič, univ. dipl. slov.

Oblikovanje in grafična priprava:

INŠTITUT COLLEGIUM EVANGELICUM

Digitalni tisk:

Špes, grafični studio, d.o.o.

Naslov uredništva in naročila:

Revija Vode počitka

INŠTITUT COLLEGIUM EVANGELICUM

Trdinova ulica 27

8000 Novo mesto

Kontakt:

telefon: 07/334-13-41

gsm: 041/373-505

e-naslov: evc@siol.net

Revija se financira s prostovoljnimi prispevki in z donacijami. Prevodi, prispevki, lektura, oblikovanje in vsa priprava za tisk so brezplačni. Avtorji so se odpovedali honorarju.

Prostovoljne prispevke za stroške izdelave revije Vode počitka lahko nakažete na transakcijski račun pri NLB št.: 0297 0026 2335 307, prejemnik INŠTITUT COLLEGIUM EVANGELICUM, Trdinova ulica 27, 8000 Novo mesto.

ISSN (tiskana izdaja):
1855-2854

ISSN (spletna izdaja):
1855-2862

UDK: 274(497.4)

Revija Vode počitka je na voljo tudi v digitalni obliki na spletni strani:

www.evangelijska-cerkev-nm.si

Svetopisemska besedila so vzeta iz Slovenskega standardnega prevoda Svetega pisma (SSP). Copyright © 1996, 2003 Društvo Svetopisemska družba Slovenije, z dovoljenjem. Vse pravice pridržane. Razen če ni ob navedku zapisano drugače.

POTI K BOGU JE MNOGO, A SAMO ENA JE PRAVA.

Jezus je dejal: »Jaz sem pot, resnica in življenje.

Nihče ne pride k Očetu drugače kot po meni.«

Evangelij po Janezu 14,6